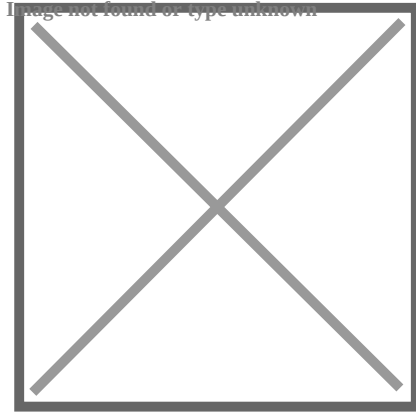

Kai košmarų tapytojas pradėjo budėjimą, žvaigždė švytėjo ypač ryškiai.

Žvaigždė. Vienut vienutėlė. Ne, ne saulė. Tiesiog viena žvaigždė. Kulkos žymė vidunakčio danguje, kraujuojančiame blyškia šviesa.

Košmarų tapytojas stabtelėjo prie daugiabučio, įbedė žvilgsnį į žvaigždę. Visad manė, kad toji dangaus sargė keista, tačiau žavėjosi ja. Daugelį naktų žvaigždė buvo vienintelė jo palydovė. Neskaitant košmarų.

Pralaimėjęs žvilgsnių karą košmarų tapytojas nužingsniavo gatve. Tylą trikdė tik hijono linijų dūzgesys. Visad esantis hijonas plūduriavo pakibęs ore bemaž šešis metrus virš žemės – dvi grynios energijos juostos, storumo sulig žmogaus riešu. Galite įsivaizduoti jas kaip milžiniškus kaitrinės lemputės siūlelius – nejudrius, švytinčius, niekur nepritvirtintus.

Viena juosta švytėjo melzganai. Turbūt pasakytumėt, kad atspalvis primena akvamariną – ar galbūt dangaus žydrynę. Šiaip ar taip, tai buvo neoninė spalva. Kiek pablyškusi turkio spalvos giminaitė, kuriai mieliau patinka sėdėti namie ir klausytis muzikos, nei lepintis saulės voniomis.

Kita juosta švietė ryškiai it fuksijos žiedas. Jeigu šviesos gijai galėtume priskirti žmogiškų bruožų, pasakytume, kad šioji – guvi, padūkusi ir įžūli. Tokio atspalvio drabužius vilktumeisi panūdęs atkreipti į save visų aplinkinių žvilgsnius. Purpuro priemaiša prislopino neoninį tviskesį ir pavertė spalvą į mažų mažiausiai jaukiai *apyšiltą* rožinę.

Kilahito gyventojai turbūt pamanytų, kad mano paaiškinimai nereikalingi. Kurių galų nertis iš kailio aprašinėjant visiems akivaizdžius dalykus? Tarsi pasakočiau jums apie saulę. Vis dėlto turite žinoti kas ir kaip, nes hijono gijų, šiltos ir šaltos, spalvos buvo *svarbiausios* Kilahite. Neprilaikomas nei stulpų, nei laidų, hijonas driekėsi virš gatvių, atsispindėjo visuose languose, nušvietė kiekvieną miestelėną. Plonos it viela dvispalvės gijos atsišakojo nuo pagrindinių juostų, driekėsi prie kiekvieno statinio, tiekė šiuolaikiniam miestui būtiną energiją. Tai buvo miesto arterijos ir venos.

Toks pat svarbus miesto gyvenimui buvo ir gatvė žingsniuojantis vaikinai, nors jis atliko visai kitokį vaidmenį. Tėvai pavadino jį Nikaru, tačiau įprastai daugelis košmarų tapytojų visiems, išskyrus bendradarbius, prisistatydavo pareigomis. Kai kurie, kaip ir šis jaunuolis, kone susitapatindavo su tuo vardu. Todėl Nikarą vadinsime taip, kaip jis pats save vadino. Tiesiog Tapytoju.

Turbūt pasakytumėt, kad Tapytojas vedenas. Panašūs bruožai, tokie pat juodi plaukai, tačiau oda blyškesnė nei daugumos Rošaro planetos žmonių. Išgirdęs tokį palyginimą, vaikinai veikiausiai suglumtų, mat nėra nė girdėjęs apie tuos kraštus. Tiesą pasakius, tik visai neseniai jo žemiečiai suabejojo, ar jų planeta – vienintelė visoje kosmerijoje. Tačiau jau pernelyg užbėgome į priekį.

Tapytojas. Iki dvidešimtmečio jam dar buvo likę visi metai – jeigu skaičiuotume jums įprastu būdu. Tapytojo planetos žmonės metus skaičiavo kitaip, bet dėl patogumo sakysime, kad jam devyniolika. Ilgšis vaikinai vilkėjo pilkšvai melsvus marškinius, nesukištus į kelnes, ir kelius siekiantį švarką; plaukus auginosi iki pečių, mat manė, kad šitaip turės mažiau vargo. Iš tikrųjų tokie šukuosenai prižiūrėti reikia kur kas daugiau pastangų – jeigu žinai, kaip tai daryti. Be to, Tapytojas įsivaizdavo, kad toks kirpimas atrodo šauniau. Bet vėlgi – dėl to reikėjo pasistengti. Jis nesistengė.

Turbūt pamanėt, kad Tapytojas pernelyg jaunas vilkti ant pečių miesto sargybinio našta. Bet, suprantat, jis tai darė kartu su šimtais kitų košmarų tapytojų. Buvo tokia pat būtina šiuolaikinio pasaulio dalelė kaip mokytojai, ugniagesiai ir slaugytojai – gyvybiškai svarbių sričių darbuotojai, kuriems atlyginama profesinėmis šventėmis, pagyromis iš politikų lūpų ir tyliomis padėkomis restoranuose. Deja, ditirambai šioms nepaprastai reikalingoms profesijoms užgožia kur kas žemiškesnės kalbas. Pavyzdžiui, apie didesnę algą.

Taigi, Tapytojas daug neuždirbo – atlygio užteko tik maistui ir smulkioms išlaidoms. Jis gyveno darbdavio paskirtame vieno kambario butuke. Kas vakarą išsiruošdavo į darbą. Net tokiu vėlyvu metu vaikštinėjo ramus, nesibaimindamas chuliganų ar plėšikų. Kilahitas – saugus miestas, ramybę čia drumstė tik košmarai. Niekas kitas taip puikiai nesutramdo nusikalstamumo, kaip įdūkę, primityviai mąstantys tamsos gaivalai.

Nereikia nė sakyti, kad daugelis žmonių naktimis mieliau likdavo namie.

Naktis. Taip vadinsime metą, kai žmonės miega. Kilahitiečiai paros laiką suvokė kitaip nei jūs, mat gyveno amžinoje tamsoje. Šiaip ar taip, galima sakyti, kad Tapytojas budėjo tomis valandomis, kurios *priminė* naktį.

Jis žingsniavo tuščiomis gatvėmis pro sausakimšus daugiabučius. Gyvenimas virė tik Prasčiokų kelyje, gatvėje, kurią mandagiai pavadinsime varguomenės prekybiniu rajonu. Savaime suprantama, toji ilga siaura gatvelė rangėsi miesto pakraštyje. Čia hijono gijos buvo sulankstytos ir išraitytos į ženklus. Šie styrojo prie virtinės krautuvėlių tarytum rankos, mojančios užėti.

Visi ženklai – raidės, paveikslėliai ir raštai – buvo dvispalviai, žydri ir avietiniai, sukurti iš nenutrūkstamų linijų. Taip, Kalahito žmonės turėjo kaitrinių lempučių, kaip ir daugelio kitų planetų gyventojai. Tačiau hijonas veikė be pagalbinių mechanizmų, gijų nereikėjo keisti, tad miestelėnai mielai juo naudojosi, ypač lauke.

Netrukus Tapytojas pasiekė vakarinį pakraštį. Hijono galą. Kilahitas buvo išsidėstęs ratu, sieną atstojo pastatų – belangių ir negyvenamų sandėlių – eilė. Už jų vinguriavo paskutinė gatvė, juosianti miestą it kilpa. Čia niekas nevaikščiojo; gatvė nelyg savotiškas amortizatorius atskyrė civilizaciją nuo to, kas slėpėsi anapus.

Už miesto šmėkšojo debesis: begalinė tušo juodumo tamsa, apgaubusi Kilahitą ir visą planetą.

Tamsa slėgė miestą lyg kupolas ir tik hijonas – taip pat naudojamas saugioms perėjoms ir koridoriams tarp miestų įrengti – neleido jai pernelyg priartėti. Pro debesį prasisunkė vien žvaigždės šviesa. Iki šiol tiksliai nežinau, kodėl. Tačiau žvaigždė žibėjo netoli vietos, kur išsiskaidė Meistrystė, tad spėju, jog tai kažkaip susiję.

Tapytojas įsmeigė žvilgsnį į debesį ir ryžtingai susinėrė rankas ant krūtinės. Tai – jo pasaulis. Čia jis – vienišas medžioklis. Atsiskyrėlis klajūnas. Žmogus, klajojantis begalinėje tamsoje, nebijęs...

Dešinėje suskardėjo juokas.

Jis atsiduso ir pašnairavo į kitus du košmarų tapytojus, traukiančius miesto paribiu. Akanė vilkėjo ryškiai žalią sijoną ir baltą susagstomą palaidinukę, ilgą košmarų tapytojo teptuką laikė atkišusi lyg policininko lazda. Šalia jos drožė Todžinas, vaikas stambiomis galūnėmis ir neišraiškingu veidu. Tapytojui visad atrodė, kad Todžinas – tarsi paveikslas, kurį nupiešęs dailininkas nė nenutuokė apie rakursą ir perspektyvą. Juk akivaizdu, kad žmogaus rankos negali būti *tokios* didelės, o smakras – *toks* kampuotas.

Tuodu darsyk susijuokė iš Akanės pokšto. Tada pastebėjo Tapytoją.

– Nikarai? – šūktelėjo mergina. – Mūsų grafikai ir vėl sutapo?

– Aha, – atsiliepė Tapytojas. – Tai, hm, pažymėta žiniaraštyje... Turbūt.

Ar jis šįvakar pasirašė, kur reikia?

– Super! – atsiliepė Akanė. – Pasimatysim vėliau, ar ne?

– Ee, taip, – išspaudė jis.

Akanė nukaukšėjo grindiniu, sugniaužusi teptuką, drobę pasikišusi po pažastimi. Todžinas patraukė pečiais ir nusekė merginą, nešinas didžiuliu krepšiu. Tapytojas nulydėjo bendradarbius žvilgsniu ir sutramdė knietulį pasileisti jiems įkandin.

Jis – *vienišas* medžiotojas. Atsiskyrėlis klajoklis. Savarankiškas... bastūnas? Šiaip ar taip, Tapytojui nesinorėjo dirbuotis su partneriu ar grupe, kaip tai darė daugelis kitų.

Tačiau būtų malonu, jeigu kas nors pakviestų prisidėti prie komandos. Šitaip jis parodytų Akanei ir Todžinui, kad turi draugų. Suprantama, nedvejodamas atsisakytų kvietimo. Jis dirba vienas. Klajoja pats sau ir...

Tapytojas atsiduso. Po susitikimo su Akane sunkiai sekėsi išlaikyti deramai niūrią nuotaiką. Juolab girdint merginos juoką, aidintį už dviejų gatvių. Daugelis Nikaro bendradarbių nežiūrėjo į košmarų tapymą taip rimtai kaip jis.

Jam patiko manyti, kad yra kitaip. Tada nesijautė esąs nevykėlis. Ypač tomis valandėlėmis, kai mąstydavo apie gyvenimą, kuriame dar šešis dešimtmečius kasnakt klaidžios šia gatve, nušviestas hijono. Vienui vienas.